

Józsa Sarolta Réka

Elpénór szeretője

*„Elpénór, hogyan érkeztél e ködülte homályba?
Lám, gyalog is hamarabb jártál, mint én a hajóval.”
Odüsszeia XI. ének*

nem tengerbe zuhant,
de mint a légi katasztrófa,
nincs utána temetés, pokoli
sokáig tartott, amíg rájöttem,
az ölelésedből nincs
biztonságos földet érés.
két centiről bámultam
a szívedbe, kis esti rémeposz
stroboszkóp-fénynél, senki
nem vágyik erre, sok minden
voltál, de nem otthonos,
követhetetlen sebességgel
váltották egymást a vágóképek,
egy idő után átmenetileg
se tudtam elengedni magam,
szerettem volna még egy
lassú őszt veled, sétálni
egy temetőben, elgyászolni
mindazt, amiért engem hibáztattál,
hogy aztán sosem lett meg
neked. elmúltál csendben,
s nekem a Hold mossa
azóta is nevedtől
visszhangos
méhemet.

Gyertyántűz a Tizenkettedik Házban

Na'Conxypánban viselős az idő,
harag gyúlik a fejünk felett.
Feltépett torkú rókakölyköt láttam,
siettem hozzád, akartam fogni a kezéd.
Na'Conxypánban beroskadt a tető,
szóló karmolta gyengére, iszalag,
nem bírtam meg a hasfalamra
nehezedő múltadat. Most elpusztul
minden, hollók forgatják a vetést
(a könyvek szerint minden
féregnek találnak jó helyet),
nincs hova kitérni, Na'Conxypánban
beköszöntött a tél, a tűzfalnak
támaszkodva, törött bokával,
vánszorogva jött az éjféli.
Egyedül voltam, a Csend rám meredt,
nem jöttek szájára a szavak,
sátáncserje bontott virágot,
hozott termést – idő után,
idő előtt – a konyha ablaka alatt.
– Kettőt vettem, két bomlott,
kékfekete bogyót, nyelvem alól,
hallgasd, rád sziszeg, szívedre
tekeredik, Na'Conxypánban
varázsmesékkal ringatom
majd el a gyerekeink.